

Единъ день единъ язический князь беше дошелъ да споходи единъ проповѣдникъ. И помѣжду разговоритѣ имъ, князътъ си позволилъ да каже на проповѣдникътъ: Вашиятъ християнскій богъ е крадецъ. Отъ дѣ знаете ваша свѣтлость, че нашиятъ богъ е крадецъ? Отъ това, отговорилъ князътъ, че вашиятъ богъ когато направилъ Адама, успалъ го и открадналъ едно отъ ребрата му та направилъ Ева. Проповѣдникътъ като неможе на часътъ да му отговори, бързишката влезна дъщеря му въ стаята, която беше слушала отъ вънъ разговора имъ и поиска позволение отъ князътъ да каже нѣколко думи на баща си; той ѝ позволи, и тя почна така: „Тате единъ крадецъ влезналъ въ стаята ти и открадналъ една отъ стѣкленитъ чаши и на мѣсто нея оставилъ една златна и за това искамъ да ся хване и да ся накаже. Ахъ господжице, отговорилъ князътъ, — такава благородна кражба желалъ бихъ азъ по често да ставаше. Ето княже, отговори тя, такъвъ благороденъ крадецъ е и нашиятъ богъ, който извади едно отъ